

мья словами жителей Западной Болгарии, Тракѣи и Македонѣи.

Найдобраа часть сей книжицы е' Филологическое Предизвѣщеніе. Іеромонахъ Неофитъ совершенно (*твердѣ) потвердава въ него сичко онова, кое азъ самъ говорилъ въ моя Грамматика за сѣкаквы оуклоненіа (*отбиваніа) отъ Болгарскаго языка на Провинціализмы (*обычай всакой Провинціи).

Заради че въ єдни мѣста говоратъ: песокъ, хлѣвъ, камень, любѣа, любѣхъ, и проч., а въ дрѣги: пасакъ, лѣвъ, камакъ, любимъ, любихъ, и проч., за това Болгарскѣи Писатели, кои зачеватъ да са гавлаватъ, не са' согласны въ правописаніи. Єдинъ пише тако, а дрѣгъ иначе. Това е' мало; истый Писатель, въ єдно мѣсто пише тако, а въ дрѣго иначе 1). И тако мое намѣ-

1) Правописаніе е' єдно нѣщю свѣщенно, кое не може да са верти като єдна игрица, комѣ какъ са пише. Предъ да са заченатъ да са печататъ книги, требѣва да са отради правописаніе соєъ критика.